

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Lenky Severové a soudkyň JUDr. Ilony Lövyové a JUDr. Zdeňky Jurasové v právní věci žalobců **a) Ing. Jindřicha S.**, nar. xxx a **b) Marie S.**, nar. xxx, obou bytem xxx, obou zastoupených Mgr. Michalem Noskem, advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Purkyňova 787/6, proti žalovaným **1) Liboru H.**, nar. xxx a **2) Mgr. Radce H.**, nar. xxx, oběma bytem xxx, oběma zastoupeným JUDr. Luciou Mališovou, advokátkou se sídlem Frýdlant nad Ostravicí, Nádražní 417, **o zdržení se obtěžování imisemi**, o odvolání žalobců proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě č.j. 31C 179/2012-88 ze dne 10.10.2014,

t a k t o :

I. Rozsudek okresního soudu se **mění** takto:

Žalovaní 1) a 2) jsou povinni zdržet se obtěžování žalobců a) a b) nad míru přiměřenou poměrům zápachem na a v nemovitostech ve vlastnictví žalobců a) a b), a to budovy čp. xxx (rodinný dům) stojící na pozemku parc. č. xxx, na pozemky parc. č. xxx, xxx a xxx, všech zapsaných na LV č. xxx u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj – Katastrální pracoviště Ostrava pro katastrální území xxx, obec Ostrava, a to z kompostu umístěného na pozemku ve vlastnictví žalovaných 1) a

2) parc. č. xxx, zapsaném na LV č. xxx u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj – Katastrální pracoviště Ostrava pro katastrální území xxx, obec Ostrava.

II. Žalovaní 1) a 2) jsou povinni zaplatit společně a nerozdílně žalobcům a) a b) k ruce společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení částku 16.600 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku advokátu žalobců a) a b).

III. Žalovaní 1) a 2) jsou povinni zaplatit společně a nerozdílně žalobcům a) a b) k ruce společně a nerozdílně na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 12.800 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku advokátu žalobců a) a b).

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu, aby žalovaní 1) a 2) byli povinni zdržet se obtěžování žalobců a) a b) nad míru přiměřenou poměrům zápachem na a v nemovitostech ve vlastnictví žalobců a) a b), a to budovy čp. xxx (rodinný dům) stojící na pozemku parc. č. xxx, na pozemky parc. č. xxx, xxx a xxx, všech zapsaných na LV č. xxx u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj – Katastrální pracoviště Ostrava pro k.ú. xxx, obec Ostrava, a to z kompostu umístěného na pozemku ve vlastnictví žalovaných 1) a 2) parc. č. xxx, zapsaném na LV č. xxx u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj – Katastrální pracoviště Ostrava pro k.ú. xxx, obec Ostrava (výrok I.), a žalobcům a) a b) uložil povinnost zaplatit společně a nerozdílně žalovaným 1) a 2) 17.810 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalovaných (výrok II.).

Proti rozsudku podali žalobci včasné odvolání, v němž namítali, že okresní soud provedl nedostatečné dokazování, z provedených důkazů učinil nesprávný závěr a věc nesprávně právně posoudil. Vytýkali okresnímu soudu, že za hodnověrné považoval pouze svědky žalovaných, že jednostranně posoudil jejich svědecké výpovědi, nepřihlédl k tomu, co uvedli svědci dlouhodobě žijící v posuzované lokalitě a žalobce pravidelně navštěvující, že zcela nesmyslně využil informaci o tom, že žalobci chovají slepice a že je tedy možné, že onen zápach je tvořen částečně také zápachem drůbežního trusu. K tomuto závěru dospěl, aniž by provedl místní šetření a zjistil, že místo, kde jsou chovány slepice, je natolik vzdáleno od venkovního posezení a navíc je odděleno hospodářskou budovou, že je téměř nemocné, aby zde zápach dolehl. Nesouhlasili s tím, jakým způsobem okresní soud vyhodnotil svědeckou výpověď svědkyně G. a s tím, že nevyšlechl svědky, které v řízení navrhli. Tím provedl neplně dokazování a z důkazů, které provedl, učinil nesprávné závěry. Nepodložený je rovněž závěr okresního soudu, že žalovaní neobtěžují žalobce imisemi nad míru přípustnou. V této souvislosti okresní soud učinil nesprávný závěr o frekvenci sečení trávy žalovanými, neboť opět vycházel jen z tvrzení žalovaných a z výpovědí svědků, které žalovaní navrhli, přestože z výpovědi Jany Ž. plyne, že tráva je sečena v intervalu cca

1x za 14 dní. Nesprávný je také závěr, že imise z tlející trávy žalobce neomezuje v jejich běžném životě, protože žalobci běžně na zahradě pracují a pobývají. Je logické, že žalobci potřebují zahradu udržovat, starat se o plodiny pěstované na zahradě, hrabat listí, sekát trávu, atd., a proto se za tímto účelem na zahradě zdržovat musí. Z výpovědi svědků G., F., Ž. a z vyjádření žalobců je zřejmé, že z jiných důvodů než provozních a pracovních se na zahradě nelze zdržovat, neboť opakovaně dochází k zápachu z tlející trávy. Podle žalobců je důležité umístění kompostu přímo pod okny ložnice žalobců a v bezprostřední blízkosti zahradního posezení. Umístění kompostu je jen jedním z dalších naschválů, které žalovaní ve vztahu k žalobcům provádějí. Poukázali na to, že žalovaní mají možnost kompost umístit v jiném místě, a přestože žalovaný 1) tvrdil, že se jedná o umístění pouze dočasné, kompost nepřemístili. Dále namítali, že zálohu na provedení znaleckého posudku nezaplatili s ohledem na to, že by v zimě nemělo význam provádět znalecké dokazování, mají však za to, že provedení znaleckého posudku je v projednávané věci nezbytné. Odvoláním se domáhali změny napadeného rozsudku tak, aby bylo žalobě zcela vyhověno.

Žalovaní v písemném vyjádření k odvolání navrhli, aby byl rozsudek okresního soudu potvrzen jako věcně správný. Okresní soud nepochybil v rámci dokazování, je na soudu, které z navrhovaných důkazů provede, a jestliže předvolání svědci dostatečně objasnili skutkový stav, není důvod vyslyšet další osoby. Nelze ani souhlasit s názorem žalobců, že soud vyvodil nesprávný závěr o frekvenci sečení trávy, když nevzal v úvahu výpověď svědkyně Ž. Oproti její výpovědi stojí výpověď žalovaných i žalobkyně b), kteří uvedli, že momentálně je tráva vysoká 30 cm, což rozhodně neodpovídá 14 dennímu intervalu sečení. Podle názoru žalovaných v případě, že by zápach byl opravdu nad míru přiměřenou poměrům, pak by žalobci na zahradu nevycházeli nebo by svůj pobyt jednoznačně zkracovali a zahradu by např. zanedbávali, netrávili by zde čas s návštěvou. Ze svědeckých výpovědí je zřejmé, že tlející tráva je cítit jen několik dní v roce a po zbytek žalobci obtěžování zápachem nejsou. Je zcela bezpředmětná polemika ohledně umístění kompostu, neboť dle rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22Cdo 2746/2012 jasně vyplývá, že nelze ukládat žalovaným konkrétní způsob zabránění vzniku imisí a je zcela na žalovaném, aby zvolil dostatečná a konkrétní opatření. K otázce znaleckého posudku uvedli, že žalobci byli nečinní, neboť nezaplatili zálohu na znalečné, a rovněž zástupce žalobců v průběhu ústního jednání před soudem prvého stupně uvedl, že vypracování znaleckého posudku ponechává na úvaze soudu. Žalobci netvrdí ani splnění zákonných podmínek ve smyslu § 1013 občanského zákoníku, totiž netvrdí, že by závadný stav trval, a to ani v době podání odvolání, ani v době rozhodování soudu. Žalovaní mají za to, že žalobci neunesli břemeno tvrzení. Dále žalovaní u jednání doplnili, že imise v podobě zápalu nebyly prokázány v míře požadované § 1013 občanského zákoníku a nebylo prokázáno, že by došlo a kontinuálně docházelo k podstatnému omezení užívání nemovitostí, když navíc žalovaný 1) učinil další opatření proti jakémukoliv i nejmenšímu vniknutí imise na pozemek žalobců. Není splněna podmínka jak frekvence, tak intenzity imise, ale ani podstatného omezení obvyklého užívání.

U jednání odvolacího soudu 9.6.2015 žalobci uvedli, že v zimě nebyl kompost využíván, v roce 2014 byla tráva posečena a uskladněna na kompostu 6.11.2014 a

12.11.2014. Poté byl kompost využíván 2.5.2015, kdy byl vyprázdněn, tráva byla žalovanými sečena 5.5.2015, 28.5.2015 a 30.5.2015, vždy byla posečena polovina pozemku a tráva byla uložena na kompost pod okno ložnice žalobců. Od října 2014 na kompost není ukládán biologický odpad, pouze tráva, není používán žádný prostředek na prosypání kompostu.

Žalovaní uvedli, že tráva byla sečena 2x, vždy byla uložena na předmětný kompost. Tráva byla sečena na začátku a konci května, ukládána je pouze tráva, jsou používány chemické přípravky tak, jak to bylo uváděno před okresním soudem.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek podle § 212a odst. 1 a 6 o.s.ř., a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

Při právním posouzení věci postupoval odvolací soud dle ustanovení § 3028 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který nabyl účinnosti dnem 1.1.2014 (dále o.z.) podle § 1013 o.z.

Podle § 1012 o. z. vlastník má právo se svým vlastnictvím v mezích právního řádu libovolně nakládat a jiné osoby z toho vyloučit. Vlastníku se zakazuje nad míru přiměřenou poměrům závažně rušit práva jiných osob, jakož i vykonávat takové činy, jejichž hlavním účelem je jiné osoby obtěžovat nebo poškodit.

Podle § 1013 o. z. vlastník se zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat. Zakazuje se přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod.

Okresní soud dospěl k závěru, že kompost je umístěn v bezprostřední blízkosti domu a pozemku žalobců, že daný zápach nepřesahuje míru přiměřenou poměrům v daném místě, že by podstatně omezoval žalobce v užívání jejich nemovitostí, neboť se jedná o obtěžování zápachem jen v omezeném období, kdy se seče tráva a ukládá na kompost. Nicméně s ohledem na to, že v období od července do konce září ke vzniku zápachu nedocházelo, a pro rozsudek je rozhodující stav ke dni vyhlášení rozsudku, žalobu zamítl.

V odvolacím řízení bylo zjištěno, že žalovaní pokračují v ukládání posečené trávy na místě označené jako kompost pod okny ložnice žalobců a v bezprostřední blízkosti jejich venkovního posezení, tráva byla sečena a uložena na kompost v listopadu 2014 a dvakrát v květnu 2015. Bylo tedy zřejmé, že obtěžování žalobců neskončilo.

Odvolací soud vycházel z toho, že žalobci mají povinnost tvrzení a důkazní, že jsou splněny podmínky podle § 1013 o. z., a z toho důvodu dospěl k závěru, že je důvodná námitka žalobců, že nebyli vyslechnuti svědci, kteří měli prokázat, že imise vnikají na jejich pozemek a do jejich nemovitosti v míře nepřiměřené místním poměrům

a podstatně omezující obvyklé užívání jejich nemovitosti. Z toho důvodu vyslechl žalobci navržené svědky.

Z výpovědi svědků Ing. Tomáše S. a Marcela S., synů žalobců, zjistil, že posečená tráva ze zahrady žalovaných je skladována v místě pod okny ložnice žalobců, že za nepříznivých klimatických podmínek obtěžuje kompost rodiče pachem, v ložnici nemohou větrat, zápach je cítit i ve venkovním posezení, přestože byla vybudována zábrana z plexiskla. Z výpovědi svědků Ing. Jana M., Evy B. a Rudolfa B. bylo rovněž zjištěno, že při návštěvách žalobců registrují pach z vedlejšího pozemku. Pokud kompost páchne (záleží to na počasí), proniká zápach až do domu žalobců. Zápach jde z kompostu, kde žalovaní skladují posečenou trávu. Svědek Ing. Jan M. a svědkyně Eva B. měli osobní zkušenost se zápachem v ložnici, neboť svědek Ing. Jan M. byl požádán žalobkyní, aby zašel do ložnice a zjistil, jak to se zápachem je. Svědkyně Eva B. chodila za žalobkyní, její švagrovou, na návštěvu i do ložnice v době, kdy byla po operaci srdce. Rovněž svědkyně Marcela G. a Rudolf G. potvrdili, že při návštěvách žalobců zaznamenávají zápach z kompostu umístěném na pozemku žalovaných, proto návštěvy praktikují tak, že se u žalobců jen zastaví a ti k nim chodí na návštěvy. Svědek Petr Ž. uvedl, že k žalobci jezdí pro revizní zprávy v rámci pracovních vztahů, v poslední době si všiml, že, když sedávají venku na zahradě, je tam zápach, a když se zeptal žalobce, co mu tam smrdí, žalobce mu ukázal, co má za plotem. Svědek Rudolf F., známý žalobců, potvrdil, že když sedávají venku, je problém se zápachem z kompostu, a když se otevře okno v chodbě, je zápach cítit i v domě. Připustil, že v poslední době tento problém nebyl, neboť se nesekla tráva. Rovněž svědkyně Jana Ž. potvrdila problém se zápachem, uvedla, že se byla podívat na kompost přímo na místě, kompost je vidět i z okna chodby, problém nastává vždy, když se seče tráva a uloží se na kompost. Obvykle se tráva seče 2x až 3x měsíčně, podle počasí. Ze svého pozemku vidí, jak žalovaný seče na sousedním pozemku trávu, letos to bylo méně, ale v dřívějších letech to bylo cca jednou za 2 až 3 týdny. Zápach z kompostu žalovaných je cítit až na její zahradě, tj. ve vzdálenosti cca 10 metrů.

Dále z výpovědi svědků Ing. Tomáše S., Marcela S., Marcely G., Rudolfa G., Rudolfa F. a Jany Ž. odvolací soud zjistil, že v obci xxx vlastníci pozemků posečenou trávu buď rozprostřou na svých pozemcích nebo ji (většinou) vyváží na obcí určené místo, tzn. do kontejneru, který spravuje obec, případně mají popelnice, do nichž odkládají trávu a pak tuto vyváží OZO. Někteří lidé mají komposty. Jana Ž. uvedla, že její sousedé mají kompost, ten mají umístěn v místech, kde nikoho neruší, kde není posezení atd. Stejně tak Rudolf G. ve své výpovědi uvedl, že je obvyklé, že komposty či kompostéry si lidé umísťují do rohu zahrady tak, aby obtěžovaly co nejméně.

Podle § 1013 o. z. je zakázáno obtěžování imisemi vlastníka jiného pozemku v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezovat obvyklé užívání pozemku. Jedná se o zákaz konání toho, co působí, že imise vznikají na pozemek jiného vlastníka, a to v míře nepřiměřené místním poměrům, a které podstatně omezují obvyklé užívání nemovitostí. Je nesporné, že žalovaní skladují posečenou trávu na svém pozemku, který sousedí s pozemkem ve vlastnictví žalobců, a to v blízkosti jejich domu pod oknem vedoucím do ložnice a v blízkosti venkovního posezení. Bylo prokázáno, že žalovaní v době od jara každého roku dle potřeby sečou trávu, že

v letošním roce to bylo na počátku a na konci května, v roce 2014 to bylo i po vyhlášení rozhodnutí okresním soudem, dne 6. a 12.11.2014. Rovněž bylo prokázáno slyšenými svědky, že posečená tráva po uložení na kompost zapáchá, že zápachem jsou žalobci obtěžováni zejména po otevření okna do ložnice, neboť po určitou dobu po uložení trávy do kompostu nemohou větrat. Žalobci jsou také obtěžováni zápachem při posezení v pergole. Míra intenzity zápachu vždy závisí na klimatických podmínkách. V řízení bylo dále zjištěno, že v místních poměrech obce je obvyklé, že vlastníci pozemků trávu ukládají na svých pozemcích nebo ji odvázejí na určené místo. V místních poměrech však není přiměřené a ani obvyklé (a to nejen v místních poměrech obce xxx) ukládat tlející trávu přímo pod okny ložnice souseda. Ačkoliv se žalovaní bránili tím, že používají prostředky na odstraňování zápachu, ze sdělení výrobce prostředků na č.l. 46, které bylo okresním soudem čteno k důkazu, je zřejmé, že tyto biologické přípravky se přidávají do kompostu či tlející trávy až pátý den po uložení. Je tedy logické, že z toho důvodu pach tlející trávy mohou „případně“ ovlivnit až po této době. Z toho důvodu odvolací soud neprovedl důkaz listinami, které se týkaly nákupu těchto prostředků, navíc tyto důkazy by neprokázaly užívání biologických prostředků působících proti zápachu a ani to, že žalobci nejsou zápachem obtěžováni. Odvolací soud neprovedl v odvolacím řízení ani další důkazy navržené žalovanými ve vyjádření k odvolání, a to proto, že není podstatné, že žalovaní sami zápach necítí nebo se domnívají, že žalobci nejsou obtěžováni zápachem. Žalovaní a ani jejich svědci se nezdržují v místech, v nichž žalobci tvrdí obtěžování zápachem, nemohou ani tedy prokázat, že obtěžování žalobců nespĺňuje intenzitu a četnost, jež by napĺňovaly znaky skutkové podstaty citovaného ustanovení.

Podle názoru odvolacího soudu byly splněny podmínky stanovené § 1013 odst. 1 o. z. Ačkoliv je zřejmé, že se v daném případě nejedná o kontinuální obtěžování imisemi, ale že obtěžování souvisí s frekvencí sečení trávy a s klimatickými podmínkami, za situace, kdy bylo v řízení prokázáno, že tráva se seče několikrát do roka, po uložení trávy na jedno místo se tráva zapaří, tleje a poté se z ní šíří nepříjemný zápach, že tento stav šíření nepříjemného zápachu trvá několik dnů, a ani používání prostředků proti zápachu nemůže zápach ovlivnit minimálně prvních pět dnů, neboť dle výrobce by došlo ke zničení účinných bakterií, je nárok žalobců důvodný. Žalobci prokázali, že vnikání imisí na jejich pozemek a do jejich nemovitosti je v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezuje obvyklé užívání nemovitostí. Právě skutečnost, že po určité časové období žalobci nemohou větrat místnost, kde spí, pokud větrají, pak jsou nepřiměřeně obtěžováni zápachem, lze považovat právě za podstatné omezování obvyklého užívání nemovitostí. Jak vyplynulo z výpovědí svědků, ani opatření, které se žalovaní snaží učinit proti vnikání imisí, nejsou účinná. Ačkoliv dle platné právní úpravy se žalobci nemohou domáhat odstranění kompostu, a toho se ani nedomáhají, je při vážení podmínek, které jsou stanoveny v § 1013 odst. 1 o. z. potřeba k jeho umístění přihlídnout, neboť právě umístění kompostu přímo pod okny ložnice žalobců a v bezprostřední blízkosti jejich venkovního posezení ovlivňuje intenzitu imisí. Pokud by byl kompost umístěn ve větší vzdálenosti od okna ložnice a venkovního posezení žalobců, pak by bylo možné přijmout závěr, že imise související s ukládáním trávy jsou přiměřené místním poměrům. O takový stav se nejedná. Podle názoru odvolacího soudu nelze akceptovat umístění kompostu přímo pod okny ložnice sousedů. Takové jednání je šikanózní a zneužívající právní úpravu.

Nelze ani akceptovat tvrzení žalovaných, že v případě, že by žalobci byli omezováni v obvyklém užívání jejich nemovitostí, pak by se nezdržovali na své zahradě, neužívali by posezení a nevětrali by ložnici. S touto argumentací se odvolací soud nemůže ztotožnit, neboť je zcela logické, že žalobci, kteří bydlí na vesnici a mají zahradu, mají právo svůj majetek využívat standardním způsobem i v době, kdy se seče a uskladňuje tráva, byť by to bylo několikrát do měsíce v období, kdy se tráva obvykle seče.

Z výše uvedených důvodů odvolací soud rozsudek okresního soudu podle § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. změnil tak, že žalobě v plném rozsahu vyhověl.

Podle § 224 odst. 2 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř. změnil odvolací soud rozsudek okresního soudu ve výroku o náhradě nákladů řízení tak, že žalovaným 1) a 2) uložil povinnost zaplatit společně a nerozdílně žalobcům a), b) k ruce společné a nerozdílné na náhradě nákladů řízení částku 16.600 Kč, která sestává z odměny advokáta při zastupování dvou osob podle § 9 odst. 1 ve spojení s § 7 bod 4, § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění do 31.12.2012 - za přípravu a převzetí zastoupení a sepis žaloby, tj. 2x 1.600 Kč, dále za 4 úkony právní služby (vyjádření ve věci samé ze dne 29.5.2013, účast u jednání okresního soudu dne 30.9.2014 - za účast u tohoto jednání advokátu náleží odměna za 3 úkony právní služby, neboť jednání přesahovalo pět hodin) po 2.400 Kč podle § 9 odst. 1 ve spojení s § 7 bod 4, § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění od 1.1.2013, náhrady hotových výdajů za 6 úkonů právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., a soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Odměna za návrh na výkon rozhodnutí ze dne 30.5.2013 advokátu žalobců nebyla přiznána, neboť se nejedná o náklad související s předmětným řízením.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř. Procesně úspěšným žalobcům byla přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení ve výši 13.800 Kč sestávající z odměny advokáta za 4 úkony právní služby (odvolání, účast u jednání odvolacího soudu dne 9.6.2015 a dne 17.8.2015 - za účast u tohoto jednání advokátu náleží odměna za 2 úkony právní služby, neboť jednání přesahovalo 2 hodiny) po 2.400 Kč podle § 9 odst. 1 ve spojení s § 7 bod 4, § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhrady hotových výdajů za 4 úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a soudního poplatku z odvolání ve výši 2.000 Kč.

Žalovaní jsou povinni zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení jejich advokátu podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve lhůtě do tří dnů od právní moci rozsudku podle § 160 odst. 1 o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která

v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Ostravě dne 25. srpna 2015

Za správnost vyhotovení:
Anna Krupanská

JUDr. Lenka Severová, v. r.
předsedkyně senátu